

T·A·J·N·O·S·T·I

ŽÁDNÉ SOUDY. ŽÁDNÁ OMEZENÍ. ŽÁDNÝ STUD.

L. MARIE ADELINÉ

T·A·J·N·O·S·T·I

ŽÁDNÉ SOUDY. ŽÁDNÁ OMEZENÍ. ŽÁDNÝ STUD.

T·A·J·N·O·S·T·I

ŽÁDNÉ SOUDY. ŽÁDNÁ OMEZENÍ. ŽÁDNÝ STUD.

L. MARIE ADELINE

FORTUNA

Original title: S.E.C.R.E.T.
First published in Canada by Doubleday Canada,
A division of Random House of Canada Limited

Tato kniha je fikce. Jména, osoby, místa i události jsou
výplodem autorčiny fantazie nebo jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi
či osobami, žijícími nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright © 2013 L. Marie Adeline
Cover photography © Peter Locke, 2013

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Jana Jašová, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri
v edici Fortuna Litera
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Jakoubková
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-698-6

Pro Nitu

Žádné soudy. Žádná omezení. Žádný stud.

Servírky jsou zvyklé číst řeč těla. Stejně jako ustrašené manželky, které žijí v jedné domácnosti s opileckým násilníkem. A já byla obojí, čtrnáct let manželka, skoro čtyři servírka. Součástí mé práce bylo vědět, co hosté chtějí, někdy ještě předtím, než na to přišli sami. Totéž jsem musela dělat se svým bývalým: uhodnout, co chce, ještě v tu vteřinu, kdy vešel do dveří. Jenže kdykoli jsem se tuhle schopnost pokusila použít na sebe, snažila se uhodnout vlastní potřeby, nedokázala jsem to.

Neměla jsem v plánu stát se servírkou. Copak tohle vůbec někdy někdo chce? Dostala jsem práci v Café Rose potom, co můj manžel umřel. A během čtyř let jsem ze stavu zuřivosti přešla do stavu jisté otupělé prázdnoty. Obsluhovala jsem a čekala. Na lidi, na čas, na život. Vlastně jsem si svou práci postupně skoro zamilovala. Na místě jako je Café Rose, v New Orleansu, máte pravidelné hosty, své oblíbence, a pak pár těch, které se snažíte svěřit do péče kolegyň. Dell nerada obsluhovala

místní výstředníky, protože dávali malé spopitné. Ale já ráda poslouchala jejich příběhy. Takže jsme se dohodly: já si brala podivíny a muzikanty, ona zase studenty a pak každého s dítětem nebo miminkem v kočárku.

Úplně nejradši jsem měla dvojice, a zvlášť tuhle jednu. Asi to zní podivně, ale cítila jsem chvění v břiše pokaždé, když vešli. Ženě bylo něco mezi pětatřiceti a čtyřiceti a byla krásná takovým tím francouzským způsobem – měla zářivou pokožku, krátké perfektně střižené vlasy, ale zároveň kolem sebe šířila nepřehlédnutelnou ženskost. Její partner (vždycky chodili spolu) měl vstřícný obličej a hnědé vlasy zastřižené úplně nakratinko. Byl vysoký, se štíhlým pružným tělem, a připadalo mi, že bude o něco mladší než ona. Byl tak sexy, jak bývají jen muži, kteří nemají ani ponětí, co to slovo znamená.

Ti dva nenosili snubní prstýnky, takže jsem si nebyla jistá, jaký je přesně jejich vztah. Každopádně byl důvěrný. Vždycky se na sebe dívali, jako by spolu zrovna byli v posteli, anebo do ní po rychlém obědě zase mířili.

Pokaždé, když přišli, udělali totéž. Muž se posadil proti ní, položil si lokty na stůl a obrátil dlaně vzhůru. Ona chvíli počkala, než taky položila předloktí na stůl s dlaněmi otočenými vzhůru, jen pár centimetrů od jeho, ale jako by si dávali pozor, aby se jejich prsty nedotýkaly. Nechali tak ruce jen pár vteřin, než to začalo působit směšně, nebo než si toho všiml ještě někdo jiný než já. Pak se jejich prsty propletly. On jí zlíbal jejich bříška, od palce až po malíček, zatímco držel její ruku ve své. Vždycky postupoval zleva doprava. Ona se usmála. To-

hle všechno proběhlo velice rychle, než se natáhli po jídelním lístku. Když jsem je pozorovala, nebo se snažila je pozorovat tak, aby to nebylo nápadné, probouzela se ve mně hluboká, důvěrně známá touha. Cítila jsem to, co ta žena, jako by jeho ruce laskaly moje prsty, moje předloktí, moje zápěstí.

V mém životě žádná taková touha neexistovala. Něžnosti jsem neznala. Ani dychtivost. Můj exmanžel Scott dokázal být laskavý a něžný, když byl střízlivý, jenže ke konci už ho alkohol držel pod krkem, a nic takového v něm nezbylo. Když zemřel, brečela jsem bolestí nad tím, jaký byl, i nad bolestí, kterou mi způsobil, ale nechyběl mi. Ani trošku. Něco ve mně pomalu odumíralo, až to zemřelo docela, a teď už to bylo pět let, kdy jsem měla naposledy sex. Pět let. Vždycky jsem na tenhle neplánovaný celibát myslela jako na starého psa, který nemá na výběr, prostě mi musí chodit za patami. Pětlet běhal za mnou s vyplazeným jazykem a škobrtal o vlastní nohy. Když jsem si zkoušela šaty, Pětlet ležel na podlaze šatny a jeho svítící oči se vysmívaly mé snaze vypadat v novém úboru přitažlivější. Pětlet si taky lehal pod stůl na každém rande, na které jsem si vyšla, a spokojeně tam pospával.

Žádná z těch schůzek pro mě neskončila vztahem, který by někam vedl. Ve svých pětatřiceti jsem začala věřit tomu, že se „to“ už nikdy nestane. To: aby mě někdo chtěl, toužil po mně, jako tenhle muž touží po té ženě. Jenže pro mě to bylo něco jako cizí film v jazyce, který jsem se nikdy nenaučila, s titulky, které se mi rozmazávaly před očima.

„Třetí rande,“ zamumlal můj šéf. Překvapil mě tím. Stála jsem vedle Willa za pultem se zákusky a on leštil utěrkou sklenice. Všiml si, že se dívám na ty dva. A já si zase všimla jeho předloktí, tak jako vždycky. Will nosil kostkovanou košili s rukávy vyhrnutými k loktům. Předloktí měl svalnatá a pokrytá sluncem vybělenými chloupky. Byli jsme jen kamarádi, ale čas od času mě zarazila jeho mužná přitažlivost, podtržená tím, že si ji vůbec neuvědomoval.

„Nebo pátý, co myslíš? Jak dlouho ženy čekají, než se vyspí s chlapem se kterým randí?“

„To nevím.“

Will protočil svoje temně modré oči. Moje skuhrání o nedostatku vhodných chlapů už ho nejspíš nebavilo poslouchat.

„Tihle vypadají, že to dělali hned na prvním,“ prohodila jsem a podívala se zase na dvojici. „Jsou do sebe zbláznění.“

„Dávám jim půl roku,“ prohlásil Will.

„Cyniku,“ odsekla jsem a zavrtěla hlavou.

Dělali jsme to často, probírali jsme imaginární vztahy mezi našimi zákazníky. Byla to taková roztomilá hra, která nám pomáhala ukrátit si čas v práci.

„Hele, podívej se tamhle. Vidiš toho starouše, jak se dělí o talíř mušlí s tou mladou ženskou?“ ukázal Will nenápadně bradou na jinou dvojici. Zaklonila jsem krk a snažila se nezírat tak, aby to bylo moc nápadné, a upřela pohled na starého muže a mladou dívku.

„Vsadím se, že je to dcera jeho nejlepšího kamaráda,“

prohlásil Will a ztišil hlas. „Konečně dostudovala a stojí o místo v jeho právnické firmě. Už je plnoletá, takže to s ní klidně může dotáhnout dál.“

„Fuj. Co když je to prostě jeho dcera?“

Will pokrčil rameny.

Rozhlédla jsem se po místnosti, která byla na úterní odpoledne překvapivě plná. Ukázala jsem k jiné dvojici, která v rohu právě dojídala. „Vidiš tamty dva?“

„Jo.“

„Podle mě se chtějí rozejít.“ Will se na mě podíval, jako by mi chtěl naznačit, že to už zacházím moc daleko do říše fantazie. „Skoro vůbec se na sebe nedívají, a dezert si objednal jen on. Přinesla jsem jim dvě lžičky, ale ani jí nenabídl, aby ochutnala. To je špatný znamení.“

„To je vždycky špatný znamení,“ souhlasil Will a mrknul na mě. „Muži se o zákusek *vždycky* dělí.“ Musela jsem se usmát. „Hele, mohla bys ty skleničky doleštit za mě? Musím vyzvednout Tracinu. Zase se jí rozbilo auto.“

Tracina byla večerní servírka, se kterou Will už asi rok chodil. Začal si s ní potom, co pozval na rande mě, ale nikam nevedlo. Zpočátku mi lichotilo, že o mě stojí, ale nechtěla jsem to dotáhnout dál. Potřebovala jsem spíš kamaráda, a hlavně jsem nepotřebovala randit s vlastním šéfem. A brzo jsme vklouzli tak hluboko do kamarádské zóny, že mi dalo menší práci udržovat všechno na platonické úrovni, navzdory tomu, že mě Will přitahoval... až na ty zvláštní chvíle, kdy jsem ho zahlédla pozdě večer vzadu v kanceláři, jak tam sedí nad papíry s vyhrnutými rukávy, rozepnutým knoflíkem pod krkem, a projíždí si